

γεν ἀπὸ τοῦ καταστρώματος ἐπιστροφάδην (ἦτοι δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ἔμπρὸς καὶ ὀπίσω) πολλὴ αὐτῶν πλῆθος· ὅτε δὲ εἶδεν ὅτι ἡ ναῦς αὐτοῦ ἀλίσκεται ἀνέβη εἰς τὰ ἰκρία ἵνα καταποντισθῇ. Εἰς μάστιγν ὁ υἱὸς τοῦ Γιζερίχου Γένζων παρεκάλει αὐτὸν νὰ σωθῇ παρεχόμενος τὰ πιστά, ἐκεῖνος οὐδὲν ἤτιον κατέπεσε σὺν πάσῃ τῇ τῶν ὄπλων σκευῇ ἀπὸ τῶν ἰκρίων εἰς τὴν θάλασσαν, τοῦτο μόνον ἀνακράξας· «ὡς οὐ μὴ ποτε Ἰωάννης ὑπὸ χερσὶ κυνῶν γένηται». Τὸ πλεῖστον τοῦ στόλου κατεστράφη. Ἄλλ' ὁ Βασιλίσκος καὶ οἱ ἄλλοι προδόται διεσώθησαν καὶ ἐπέστρεψαν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ὁ πρῶτος κατέφυγεν εἰς τὸ ἱερόν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας καὶ δὲν ἐτιμωρήθη, τὸ μὲν ἔνεκα τῆς μεσολαβήσεως τῆς Βηρίνης τὸ δὲ διότι ὁ Λέων ἔμαθε τίς ἦτο ὁ κύριος τῆς συμφορᾶς παραίτιος. Οὐδὲ ἠρκέσθη εἰς τὴν προδοσίαν ταύτην ὁ Ἄσπαρ ἀλλ' ἐξήγησε νὰ προσοικειωθῇ καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἰσαύρους διὰ τοῦ Ἀρδαβούρ, μεταχειρισθέντος πρὸς τοῦτο τὸν οἰκεῖον αὐτοῦ Μαρτῖνον, ὅστις ὁμως ἔσπευσε νὰ καταγγείλῃ εἰς τὸν Ζήνωνα τὰ μελετιώμενα.

Τότε, 471, ὁ Λέων, ἀποδεξάμενος τὰς περὶ εἰρήνης προτάσεις τοῦ Γιζερίχου, ἵνα μὴ ἔχη τὸν ἐξωτερικὸν τοῦτον περισπασμόν, ἀπεφάσισε τελευταῖον νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ κακοῦ ἐκείνου τῆς βασιλείας αὐτοῦ δαίμονος. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο εὐκόλον. Ἡ μὲν φρουρὰ τῶν ἀνακτόρων ἦτο πιστὴ ἀλλ' οἱ ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν Ἄσπαρ Γότθοι ἐπεκράτουν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Θράκης. Ἴνα ἀντιταχθῇ λοιπὸν εἰς αὐτοὺς ὁ Λέων διέταξε τὸν Ζήωνα, στρατηλάτην ὄντα τῆς Ἀνατολῆς, νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν βασιλεύουσαν καὶ νὰ καταλάβῃ τὴν Χαλκηδόνα. Οὕτω δὲ παρασκευασθεὶς συνεκρότησεν ἐν τοῖς ἀνακτόροις σύγκλητον, εἰς ἣν προσήλθον ὅ τε Ἄσπαρ, ὡς πρόεδρος αὐτῆς, καὶ οἱ υἱοὶ του, Ἀρδαβούρ καὶ Πατρίκιος, ὡς συγκλητικοί· καὶ ἐνταῦθα διέταξε νὰ φονευθῶσιν οὗτοι. Οἱ Γότθοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν περιχώρων ἅμα μαθόντες τὸ γεγονός ὤρμησαν κατὰ τῶν ἀνακτόρων. «Εἶχον γάρ (οἱ περὶ τὸν Ἄσπαρ) πλῆθος Γότθων, λέγει ὁ Μαλάλας, καὶ κόμητας καὶ παῖδας καὶ παραμένοντας αὐτοῖς ἀνθρώπους πολλούς». Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ Γότθοι ἐπεχείρησαν νὰ ἐκπορθήσωσι τὰ ἀνάκτορα, ὑπὸ τὸν ὑπασπιστὴν τοῦ Ἄσπαρ στρατηγὸν Ὀστρυν καὶ τὸν γυναικάδελφον αὐτοῦ Θευδέριχον, ἀλλ' ἀπεκρούσθησαν ὑπὸ τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς· καὶ μετ' οὐ πολὺ, ἐπελθόντος ἐκ Χαλκηδόνης τοῦ Ζήωνος μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν δυνάμεως, κατεβλήθησαν καὶ διελύθησαν, ὥστε ὁ Λέων ἔμεινε κύριος τῶν πραγμάτων. Ὁ θάνατος τοῦ Ἄσπαρ, ὃν παρηκολούθησε πολλὴ Γότθων σφαγὴ, ἐπροξένησε βαθεῖαν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Κωνσταντινουπόλεως, παρὰ τοῖς ὁποίοις ἠννοεῖτο ἐξαιρέτως ὁ βάρβαρος ἐκεῖνος ἔνεκα τῆς ἐλευθεριότητος αὐτοῦ. Ὅθεν οἱ πολλοὶ ἐπωνόμασαν τὸν Λέοντα Μακέλλην ἢ Μακελλάριον· καὶ παροιμία ἔκτοτε παρ' αὐτοῖς ἐπεκράτησε «Νεκροῦ φίλος οὐδεὶς εἰμὶ μόνος Ὀστρως», διότι αὐτὸς ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους λαμπρότερον ἠγωνίσθη πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ ἀρχηγοῦ του, ὑποχωρήσας δὲ ἐφρόντισε νὰ μὴ ἀφήσῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν τὴν παλλακὴν τοῦ Ἄσπαρ, «Γότθαν εὐπρεπῆ, ἦτις ἔφιππος ἐξῆλθεν ἅμα αὐτῷ ἐπὶ τὴν Θράκην». Καὶ ἐκ τῶν υἱῶν ὁμως αὐτοῦ ὁ μὲν καῖσαρ Πατρίκιος, ἀναλαβὼν ἐκ τῶν πληγῶν ἃς ἔλαβεν, ἐπέζησεν, ἂν καὶ ἄδηλον τί ἀπέγινεν, ὁ δ' Ἐρμαναρίχ διασωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ζήωνος ἐστάλη εἰς Ἰσαυρίαν, ἔγημεν ἐκεῖ μίαν νόθον τοῦ Ζήωνος θυγατέρα καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λέοντος ἐπιστρέψας εἰς Κωνσταντινούπολιν διέζησεν αὐτόθι ἐν ἀνάσει.

Οὕτω κατελύθη ὁ ἰσχυρὸς τοῦ Ἄσπαρ οἶκος. Ἄλλ' αἱ διενέξεις εἰς ἃς οὗτος περι-

